

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 766/2018
13.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Верољуба Цветковића, председника већа, Бојане Пауновић, Растка Поповића, Мирјане Поповић и Снежане Димитријевић, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљене Теодоре Викторовић**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 11 Кривичног законика, одлучујући о жалби окривљене Теодоре Викторовић, жалби браниоца окривљене Теодоре Викторовић, адвоката Слободана Качавенде и жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду К.бр.206/15 од 25.06.2018. године, изјављених против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.374/15 од 26.10.2017. године, у седници већа одржаној у присуству заменика јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 13.09.2018. године, већином гласова, донео је следећу

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалбе окривљене Теодоре Викторовић и жалбе браниоца окривљене Теодоре Викторовић, адвоката Слободана Качавенда, **ПРЕНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.374/15 од 26.10.2017. године, само у делу одлуке казни, тако што Апелациони суд у Београду окривљену Теодору Викторовић, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 11 Кривичног законика, на основу одредбе члана 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година** у коју се урачунава време проведено у притвору од 02.03.2015. године, па надаље, док се у преосталом делу жалба окривљене Теодоре Викторовић и жалба њеног браниоца, адвоката Слободана Качавенде као и жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда се у непренаменом делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.374/15 од 26.10.2017. године, окривљена Теодора Викторовић је оглашена кривом због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 11 КЗ те је осуђена на казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година у коју ће се урачунати време проведено у притвору. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде, благовремене жалбе су изјавили:

-окривљена Теодора Викторовић, без навођења законских разлога из којих се жалба може изјавити али из садржине произилази да је изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду преиначи "у привилеговано убиство из члана 115, убиство на мах или убиство у афекту";

-бранилац окривљене Теодоре Викторовић, адвокат Слободан Качавенда, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење;

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду К.бр.206/15 од 25.06.2018. године, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду тако што ће окривљеној Теодори Викторовић изрећи строжију казну по закону.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду изјавио је бранилац окривљене Теодоре Викторовић, адвокат Слободан Качавенда у ком одговору на жалбу су оспорени наводи изјављене жалбе и предложено је Апелационом суду у Београду да је одбије као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.831/18 од 27.07.2018. године изнео предлог да Апелациони суд у Београду жалбу јавног тужиоца усвоји те преиначи пресуду на у тој жалби предложен начин а да жалбе окривљене и њеног браниоца одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио целокупне списе заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, пресуду испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, на је оценом жалбених навода и предлога, имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, те наводе одговора на жалбу јавног тужиоца који је изјавио бранилац окривљене донео одлуку као у изреци ове пресуде, а ово из следећих разлога:

Жалбом окривљене Теодоре Викторовић и жалбом њеног браниоца, адвоката Слободана Качавенде се у претежном делу спори утврђено чињенично стање, наводима о томе да није спорно да је окривљена убила општећене, али да је она критичном приликом била у стању јаке раздражености у коју је доведена без своје кривице и то тешким нападом од стране мајке окривљене Теодоре Викторовић – покојне општећене [REDACTED]. У жалби Теодоре Викторовић се посебно инсистира на "нелогичности закључка првостепеног суда о томе да је у стању битно смањене урачуњљивости са умнишљајем лишила живота више", јер су супер вештаци рекли да је убиство учињено у афекту у битно смањеној урачуњљивости – значи несвесно.

Према налажењу овог суда, цитираним жалбеним наводима којима се спори оцена првостепеног суда о изведеним доказима и његови чињенични и правни закључци, неосновано се доводи у питање правилност и законитост ожалбене пресуде. Ови жалбени наводи заправо јесу поновљене наводе одбране из првостепеног поступка, који су према ставу овог суда, већ били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Према налажењу овог суда, правилно првостепени суд није прихватио измењену одбрану окривљене из фазе главног претреса у коме је она објаснила да се не сећа да је сечивом сатару ударила у главу своју мајку [REDACTED], а затим и бабу [REDACTED]. Анти да је уопште тог јутра била у соби своје бабе [REDACTED] та да је у истрази измислила да је узела сатару са обе руке и преко кревета на коме је лежала њена мајка почела сечивом сатару да је удара по глави, након чега је излетела из собе и за собом затворила врата, а онда отворила врата бабине собе, а затим истом сатаром ударила и бабу по глави, након чега је по изласку из те собе затворила врата носећи у рукама сатару. Заправо, правилно првостепени суд закључује да су овакви наводи одбране окривљене оповргнути најпре исказом сведока [REDACTED], ванбрачног супруга окривљене, који је пред судом навео да га је окривљена пробудила говорећи му да устане из кревета, да је била крвава и да је отрчала у купатило говорећи му да "Неће њу више нико да зајебава и да их је све побила", те налазом и мишљењем вештака др Драгана Јечменице из кога је утврђено да су карактеристичне повреде установљене обдукцијом на телима покојне [REDACTED] и покојне [REDACTED] конзистентне са изјавом окривљене Теодоре Викторовић дате пред јавним тужиоцем о начину њиховог настанка као, и изјашњењем судског вештака др Гордане Мишић Павков која је навела да је окривљена у свом првом исказу навела више детаља о самом догађају зато што је тај исказ давала непосредно након критичног догађаја, те да је касније несечање последица механизма одбране, потискивања непријатног садржаја или намерног изостављања појединих детаља. Дакле, из доказа у списима које је првостепени суд правилно ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, следи да је одбрана окривљене о томе да се не сећа предметног догађаја и да је тада заправо била несвесна својих поступака, неистинита, нелогична и срачуната на умањење кривице.

Напротив, и према ставу овог суда, а супротно жалбеним наводима окривљене и њеног браниоца, у предметном кривичном поступку из изведених доказа следи постојање кривице окривљене, будући да је она у време извршења кривичног дела била битно смањено урачуњљива и поступала је са умнишљајем. Супротно жалбеним

наведима окривљене, оваква констатација суда није нелогична, већ је напротив јасна, логична и на закону заснована.

Наиме, првостепени суд је правилно извео доказе вештачењем комисије лекара неуропсихијатара и психолога, односно коначно Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Новом Саду од 26.04.2017. године. Из овог налаза и мишљења произилази да је способност окривљени да схвати своје дело и могућност одмеравања "за" и "против" и антиципирања последица, као могућност управљања сопственим поступцима, у време извршења кривичног дела код окривљене била смањена у битном степену. Супротивно жалбеним наведима окривљене, чињеница да је она у време извршења кривичног дела била битно смањено урачуњлива не значи да није могла да схвати значај свога дела и није имала способност да управља својим поступцима, већ да је могућност да схвати значај свога дела и способност управљања поступцима била битно смањена.

Дакле, моћ расуђивања и моћ одлучивања окривљене су, супротно изјављеним жалбама, код ње постојале, али су биле битно смањене, што кривицу окривљене за извршено кривично дело, не искључује.

Према налажењу овог суда, правилно је првостепени суд закључно да је окривљена била свесна свога дела и да је хтела његово извршење, односно да је поступала са умишљајем као обликом кривице. Као доказа оваквом закључку суда, између осталог, сведочи навод сведока [REDACTED] ванбрачног супруга окривљене, о томе да га је окривљена пробудила и рекла да њу више нико неће да зајебава и да их је све побила. Дакле, окривљена критичном приликом знала шта ради и управо је то и хтела.

Жалбени наводи окривљене и њеног браниоца о томе да је окривљена поступала у стању афекта, односно да је била без своје кривице доведена у јаку раздраженост нападом и тешким вређањем од стране њене мајке, сада убијене [REDACTED], због чега је требало осудити због кривичног дела убиство на мах, оцењени су као неосновани.

Према налажењу овог суда, правилно је првостепени суд закључно да да би постојало стање јаке раздражености, јаког беса или љутине код учиниоца, то не сме бити последица карактеристика личности, јер структура личности сама по себи не сме бити претежни узрок због којег учинилац предузима радње извршења убиства, већ стање јаког афекта беса и љутње мора бити последица деловања спољашњих фактора, тј. оних који су изван окривљеног и потичу од убијеног.

Како из супер вештачења, односно налаза и мишљења Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Новом Саду од 26.03.2017. године произилази да окривљена није особа са нормалном структуром личности, већ особа која има емоционално нестабилни поремећај личности – гранични тип са тешкоћама контроле понашања, посебно у ситуацијама које су за њу стресне и провокативне, те депресивни поремећај као и проблем зависности од алкохола и других психоактивних супстанци, при чему је окривљена у конкретном случају била под дејством алкохола, што је такође

у некој мери утицало на њену контролу понашања, при чему описани конфликт са оштећеном [REDACTED] према објективним критеријумима нема карактеристике напада којим би био угрожен или повређен телесни интегритет окривљене или неког њој блиског лица, будући да јој се покојна [REDACTED] обратила речима "Боли ме дупе за тебе", што објективно не представља ни тешко вређање које код нормалних структура личности проузрокује стање јаке раздражености, а ово тим пре што у односу на оштећену [REDACTED] окривљена са њом није имала никакав вербални контакт, то наставак беса и љутње код окривљене није искључиво инициран описаним вербалним конфликтом са оштећеном, већ је такав окидач деловао у сарајству са другим околностима, односно околностима да је окривљена дугогодишњи зависник, особа са емоционално нестабилним поремећајем личности, са тешкоћама контроле понашања и дијагностиковани хронични зависник од алкохола и опијата.

Подводећи утврђено чињенично стање под правну норму, првостепени суд је према ставу овог суда, а супротно изјављеним жалбама окривљене и њеног браниоца, правилно кривичноправне радње окривљене квалификовао као кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 11 Кривичног законика, будући да је правилно закључио да је окривљена са умишљајем лишила живота више лица и то своју мајку [REDACTED] и своју бабу [REDACTED] при чему се не ради о убиству на мах. Жалбени наводи о томе да је вршећи правну квалификацију првостепени суд повредио закон на штету окривљене, будући да је кривичноправне радње требало квалификовати као кривично дело убиство на мах из члана 115 КЗ оцењени су као неосновани, јер је као што је напред речено првостепени суд правилно закључио да из доказа у списима не следи да је окривљена оштећене лишила живота на мах доведена без своје кривице у јаку раздраженост изазвану нападом и тешким вређањем од стране убијене [REDACTED].

Према ставу овог суда, а следом свега реченог, првостепени суд је правилном и свестраном оценом свих изведених доказа, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, а затим правилно применио Кривични законик када је окривљену Теодору Викторовић огласио кривим због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 11 КЗ, и за своју одлуку је дао јасне и логичне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, па су супротни жалбени наводи окривљене и њеног браниоца оцењени као неоснови.

Међутим, испитујући пресуду у делу одлуке о казни, а по жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљене и њеног браниоца, Апелациони суд у Београду налази да су у овом делу жалба окривљене и њеног браниоца основане.

Наиме, према ставу овог суда, приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције, правилно је првостепени суд утврдио све околности из члана 54 КЗ које утичу на избор казне, па је тако правилно као олакшавајуће околности на страни окривљене ценио околност делимично признање кривичног дела, изражено кајање, околност да је окривљена мајка двоје малолетне деце и да раније није осуђивана.

Потом, правилно је првостепени суд утврдио да су обе оштећене у моменту задобијања смртоносних повреда лежале у својим креветима и спавале до момента

напада окривљене, те да код обе оштећене изостају одбрамбене повреде јер је напад на њих био изненадан и неочекиван, те да су жртве биле потпуно беспомоћне за одбрану и спашавање живота.

Међутим, према ставу Апелационог суда у Београду, првостепени суд није адекватан значај дао утврђеним чињеницама: да окривљена није планирала извршење кривичног дела и није ни покушала да исто прикрије. Окривљена је кривично дело извршила у љутњи због неспорно утврђене чињенице да су је оштећене, а посебно мајка, сада покојна ██████████, низ година уназад омаловажавале и матуретирале, при чему је неспорно утврђено током поступка, да је код окривљене утврђено постојање емоционално нестабилног поремећаја личности, дијагностикован депресивни поремећај и хронична зависност од алкохола и од опијата, и да је окривљена особа која има ослабљену контролу импулса и којој за импулсивну то јест агресивну реакцију треба мањи оклидач.

Дакле, у конкретном случају није реч о планираном тешком убиству, дело није учињено раније осуђивана особа, већ је реч о убиству које је, према ставу овог суда, последица несрећних околности, одрастања у разореној породици и болести зависности.

Имајући у виду напред наведене околности које, према ставу овог суда, приликом одмеравања казне првостепени суд није адекватно оценио, а које су свакако од битног утицаја на одмеравање висине казне окривљеној. Апелациони суд у Београду је уважавањем жалбе окривљене и уважавањем жалбе браниоца окривљене прениачио пресуду у делу одлуке о казни тако што је окривљену Теодору Викторовић због извршеног кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 11 КЗ осудио на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година налазећи да ће се и оваквом казном довољно утицати на окривљену да убудуће не врши оваква и слична кривична дела, односно да ће се постићи циљеви кажњавања и изрицања кривичних санкција који су предвиђени одредбом члана 4 и 42 КЗ. Према ставу овог суда, овако одмерена казна је адекватна како тежини извршеног кривичних дела, а пре свега личности окривљене као извршиоца, дакле да ће се са овом казном постићи сврха специјалне и генералне превенције.

Следом реченог, као неосновани су цењени и жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, којима се износи теза о томе да је првостепени суд окривљеној изрекао неадекватну висину казне, с обзиром на то, да је, као што је напред речено, првостепени суд окривљеној, према налажењу овог суда изрекао превисоку казну, с обзиром на све околности које су по налажењу овог суда основ за изрицање казне затвора од 20 (двадесет) година, како је то напред, у претходном делу образложења, наведено.

Пошто је првостепена пресуда прениачена у делу одлуке о кривичној санкцији усвајањем жалбе браниоца и окривљене, док су у преосталом делу ове жалбе одбијене као што је одбијена и жалба јавног тужиоца, то је пресуда у непрениаченом делу потврђена.

Из свега изложеног, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци.

Записничар-саветник
Јелена Каличанин Војновић с.р.

Председник већа-судија
Верољуб Цветковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

